

Der er saaledes et Sognekaald i Sjælland, som har en Reguleringsfum af 1012 Rbd., hvor paa der hviler en Byggéglæld af 1800 Rbd., som skal afdrages og forrentes med 6 pCt., det er 108 Rbd. aarlig, og en Enkepenston, der aarlig beløber sig til 117 Rbd. Altsaa skal denne Embedsmand affee 225 Rbd. aarlig af sine Indtægter til disse to Poster.

Paa et Kald i Aalborg, hvis Reguleringsfum er 975 Rbd., hviler en Enkepenston paa 58 Rbd., Afdrag og Renter af Byggéglæld udgjøre 130 Rbd.; altsaa skal Embedsmanden først afgive 188 Rbd. Holder man sig nu til Udkastet, saa komme disse Beløb til Afdrag i den hele samlede Indtægt, og bevirke herved en forholdsmæssig ikke saa ringe Nedsættelse i Krigsskatten, ved at bringe Indtægten nærmere ned til det Minimum, der er frit, eller til de med lavere Procenter besattede Beløb. Men holder man sig til Udvalgets Forslag, saa have disse Byrder slet Intet at gjøre med den store og væsentlige Deel af Skatten, skjøndt de, som bemærket, ogsaa, og tilbeels fortrinlig, maae ansees at hvile paa Præstegaarden; først efterat Hartkornet særskilt er beskattet, komme Byrderne maaskee til Afdrag i det Øvrige af Reguleringssummen, (det staaer vel ikke i Udvalgets Forslag, men det er rimeligviis udeladt ved en Forglemmelse); men da har dette Afdrag kun en overordenlig ringe Indflydelse paa Skattens Beløb i det Hele. Efter denne Udvikling af hvad jeg troer er ubilligt ved Udvalgets Forslag, kan jeg ikke Andet end paa det Bestemteste holde paa Udkastets Princip, Geistlighedens Beskatning af den samlede Indtægt som Embedsston; Udvalgets Scala for denne Beskatning har jeg Intet imod at gaae ind paa; Geistligheden maa naturligviis beskattes efter samme Scala. Skulde, hvad jeg ikke kan Andet end meget fraraade, Udvalgets Forslag gaae igjennem i Hovedsagen, saa maa jeg desmere indtrængende anbefale Minoritetens Forslag, hvorved dog skeer en Formindskelse i den høist byrdefulde Hartkornsskat, om der end ingenlunde opnaaes Ligelighed. Gaaer jeg nu

over til det Forslag, som er filllet af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad), saa er det klart, hvad Hovedresultatet angaaer for Geistligheden i det Hele, at Beskatningen derefter vil blive endnu højere, Geistligheden vil komme til at betale forlods Hartkornsskat af Præstegaarden, forlods Tiendeskatt, der vil opløbe ikke lidet højere end Skatten af Jorden, og saa Embedsskat af det meget lidet tilbageblivende Beløb, der dannes af den tredie Art af Indtægten, og kun ved dette lidet tilbageblivende Beløb kan man tage Hensyn til de store temporære Byrder, som hvile paa endeel Kald. Dette Forslag gjør altsaa Udvalgets Forslag endnu mere byrdefuldt, uden at raade Bod paa den anden Mangel, Beskatningens Ulighed; thi medens Forslagsfilleren har fundet det nødvendigt ved den Gjenstand, han selv inddrager under særlig Beskatning, nemlig Tienden, at forlange Skatten udjævnet ved en særegen Fordeling, saa har han ikke foreslaaet Noget med Hensyn til Hartkornet; derved vedbliver ogsaa Uligheden i det Hele, thi den af ham antydede Mening, at den skulde udjævnes derved, at hvor Skatten af Præstegaardens Jorder blev byrdefuld, der vilde Tiendeskatten kun blive lille, er ingenlunde begrundet; tværtimod vil paa mange Steder just i de smaa Kald begge Anledninger til høi Skat støde sammen. Der er Kald i Viborg og Ribe Stifter, som ved ringe Nettoindtægt baade have høit Præstefornshartkorn, og et stort tiendeydende Hartkorn. Hvad endelig angaaer Spørgsmaalet om dette Forslags practiske Udforlighed, saa vil jeg ikke udtales mig saa stærkt som min Collega, Finantsministeren, men desuagtet meget bestemt sige, at det er et lidet practisk Forslag, som vil være meget besværligt at udføre.

Rettelse.

Nr. 150 Sp. 2381 l. 9 f. o. „3 Lønder“ læs: „3 Tiender.“